

NA CESTĚ POKORY

ŽIVOT V ŘÁDU = ŘÁD V ŽIVOTĚ

(pracovní názvy)

Účelem není teologické pojednání ani historický přehled, ale poukázání na trvalost a neměnnost odkazu sv. Františka spolu s odkazem na potřebu nekončícího úsilí o evangelizaci. Mottem je ukázat živost a přiblížit sekulární františkánství po osmi stoletích od jeho vzniku lidem dnešního světa osobitým způsobem na osudech jejich souputníků a inspirovat se vzájemným sdílením. Tímto působením podporovat snahu o co nejširší pokoj a dobro v každém z nás i ve světě. Chtějme se nebránit touze po lásce, která je nám nabízena. K tomu více než učitele a kazatele potřebujeme především svědky dobře prožívaného života. Abychom si lépe uvědomovali, že touha po Bohu je *perpetum mobile* našich životů.

I. ODDÍL – PRAMEN (VÍRA)

Pramen čisté vody je podmínkou žití časného, pramen víry je předpoklad života věčného. Tyto tryskající prameny ožívují naše osudy. Pročišťují vody kalné. Osvěžují. Nás samotné, naše vztahy s bližními i náš poměr s Bohem. Spása vyvěrá z pramene živého.

Byť jednotlivé součásti stvoření podle vůle Boží pomíjí, Bůh je nekonečný. S jeho požehnáním může tedy i výplod ducha lidského překonávat věky. Je-li jako nástroj Boží použit křehký i ten nejmenší z bratří, může se stát pro nespočet generací následujících hmatatelnou inspirací. Jako dílo Františkovo a celý jeho osud.

FRANTIŠEK Z ASSISI A MY

Vystihnout osobnost a význam svatého Františka je nadmíru složité. Vyplývá to z pestrosti a košatosti jeho života. Jaký byl Františkův život, takový je jeho odkaz. Pro někoho nezajímavý a přehlédnutelný, pro jiné inspirativní a přitažlivý. Zřejmé je, že i po osmi stoletích dokáže být tak mladistvě životný, neboť Františkův život ukazuje neodolatelnou touhu po čistém vztahu ke Kristu. Je-li nahlíženo v čem a jak František předběhl svou dobu a co všechno z jeho myšlenek se postupně prosazovalo v časech následných, může převažovat pohled zaměřený na záležitosti světské. Potom z nich vyvstává lidský hrdina – hrdina lidskosti. Ten, který chápal svět, přírodu a každou její součást jako veledůležitý zlomek dokonalého Božího plánu. Ten, který svým sociálním cítěním byl považován za blázna, svým smyslem pro rizika blahobytu ve vztahu k duchovnímu životu za nebezpečného hazardéra. Při takovém nahlížení lze historicky popisovat jednotlivé scény jeho života, ale též pozorovat důsledky františkánského nadšení na tehdejší společnost stejně jako jeho vliv na umění v malbách Giotta či poezii Dantovu až po dopady na sociální chápání tak významně ovlivňující moderní společnost. Vystihnout důvody jeho asketické teologie však takto nelze, naopak ji potom dokonce lze mylně považovat za dobovou nahodilost.

Při opačném stejně zúženém náhledu či strohém líčení Františkova zaujetí a zbožnosti, které s ním sdíleli jeho první následovníci, zase vyvstává riziko nepochopení jejich příčin, což se stalo už za Františkova života. Jak tedy může přístup tak radikální být pochopen lidmi dnešního světa, byl-li mnohým tak nesrozumitelný v době Františkově?

Vnímání lidského génia a svatého člověka vyžaduje pohled co nejširší. Ale nejen to. Nezbytná je otevřenost a živost srdce, snaha ducha po poznání a rozlišení, touha duše po přítomnosti Boží. Cesta vede skrze historický charakter přitažlivý svou radostností, romantickou představivostí, duchovní zdvořilostí a přátelstvím a mající zároveň obsah nepochopitelný až děsivý. Lze tedy popsat

charakter tak obsáhlý a současně tak dokonalý? Snad zábleskem toho, jak básník velebící bratra slunce se tak často sám a rád ukrýval v temné jeskyni, jak a proč světec tak jemně zacházející s bratrem vlkem byl tak drsný k bratru oslovi – svému tělu, proč se trubadúr opěvující lásku,

jež zapálila jeho srdce, stranil žen, proč se pěvec těšící se rozmarností ohně válel ve sněhu, proč právě píseň: „*Bud' veleben Bůh za naši sestru matku zemi, která nese rozmanité ovoce a trávu i zářivé květiny*“, končí slovy: „*...bud' veleben Bůh za naši sestru pozemskou smrt*“.

Toto vše vcelku ani v jednotlivostech nebylo možné konat, ale ani není možné chápat nahodile či svévolně. Takové chování jasně vykazuje projevy bláznivé zamilovanosti. František trubadúr, jak to sám nazval, se stal trubadúrem lásky novější a vznešenější. Byl do nejzazší bolesti askeze milovníkem. Miloval Boha, miloval lidi, miloval celé Boží stvoření. Miloval fantastickou osobu, nikoli fantastickou ideu. Miloval citem nezměrným a neovladatelným, a proto vytryskla tak neobvyklá zamilovanost pramenící z nepředstavitelné hloubky a ušlechtilosti jeho lásky. Jak můžeme takové skutečnosti vnímat? Nelze jinak, než se oddat. Upřímně a cele, s láskou a z lásky.

1 Jan 2,3-11

Milovaní! Že jsme poznali Ježíše, víme podle toho, když zachováváme jeho přikázání. Kdo tvrdí: "Znám ho", ale jeho přikázání nezachovává, je lhář a není v něm pravda. Kdo však jeho slovo zachovává, v tom je Boží láska opravdu přivedena k dokonalosti. Podle toho můžeme poznat, že jsme v Kristu. Kdo tvrdí, že v něm zůstává, má se i sám chovat tak, jak se choval on. Milovaní, nepíšu vám o (nějakém) novém přikázání. Je to přikázání staré, které jste slyšeli hned na začátku. To staré přikázání je slovo, které jste slyšeli. Ale přesto všechno je ono přikázání, o kterém vám píšu, (také) nové. Je to pravdivé vzhledem ke Kristu i k vám, neboť tma přechází a pravé světlo už svítí. Kdo tvrdí, že je ve světle, ale svého bratra nenávidí, je dosud ve tmě. Kdo svého bratra miluje, zůstává ve světle a pro nikoho není pohoršením. Kdo však svého bratra nenávidí, je ve tmě a žije ve tmě: neví, kam jde, protože jeho oči pro samou tmou nevidí.

SVĚT SVATÉHO FRANTIŠKA

Pokud jsme seznamováni s historickými událostmi žurnalistickým způsobem, může to být poněkud paradoxní. Následným sdělením se dozvídáme o tom, co se stalo, tedy již pominulo, aniž bychom věděli, že se to děje, neřkuli znali příčiny vzniku těchto událostí. Setkáváme se s tím někdy i při předkládání dějin církve. Jsou rozebírány důsledky, aniž byly osvětleny příčiny. Chce-li člověk dostatečně rozšířit obzor, aby byl schopen vnímat celistvost, musí se náležitě povznést nad jednotlivosti, které však dokáží být stejně poutavé jako svazující. Podstata universalit – znaku katolictví nespočívá v podrobné znalosti detailů, ale v přehledu souvislostí. Také proto, že mnohé křesťanské reakce byly vyvolány potřebou doby a vyvěraly i z podnětů pohanských. Včetně širších důvodů velké Františkovi lidové misie.

Dvanácté a třinácté století lze nazvat probuzením lidstva, provázeného čerstvým rozkvětem nejen dodnes obdivovaného výtvarného umění, ale kultury obecně. Určitě se však nelze domnívat, že období předcházející bylo pouhou jednolitou tmou a přicházející osvícení neporušeným světlem. Spíše v onom předchozím spánku dějin přicházely jakoby mýtické a děsivé sny. Bylo to jakési období askeze a vykoupení na troskách antického řádu, aby mohlo přijít procitnutí a osvobození. Vzájemně provázáno, v řádu světa nerozborně spjato. Zásadní okolností však je, že svítání třináctého století a radost, která přišla na svět se svatým Františkem, nebyly pouhou změnou společenských poměrů, ale zrodem zcela odlišného myšlenkového řádu s vlastním mystickým krédem. Právě tím mohl být dokonán duchovní smír po několika století trvajícím období očistného pokání.

Antická společnost stavící své hodnoty na přirozenosti a uctívání přírody byla v období řeckém objevená odhalováním a zaváděním principů demokracie, filozofie a umění i přírodních zákonů včetně jiného chápání světa. V období římském vzniklo nové pojetí cti, morálky i práva. V tom všem byla antika krásná a nevinná když byla mladá. Zbožšťováním přírodních i osobních kultů však tato společnost, ve všech souvislostech přirozeně jdoucí za svým nosem se za onen svůj nos jakoby začala vodit. Poklesnutím svých božstev se proměnila i tak vyspělá a převratná civilizace se všemi neblahými důsledky na svůj společenský řád. Z Pana se stala panika, z Venuše venerická neřest, z přirozenosti a čistého vztahu k přírodě ospravedlňovaná nečistá nepřirozenost poskvřňující jak mysl a duši, tak obrazně celé stvoření. Avšak lidé vyznávající hodnoty cti a morálky,

sounáležitosti a rodinného života zaslechli volání Boží – stali se křesťany. Kristův příklad oběti, bratrství a milosrdenství přirozeně naboural a postupně dokonal i rozpad otrokářského krunýře. Lidé přestali být obrazně i doslova předhazováni za pokrm šelmám a dravým rybám aby se tím z vlka mohl stát bratr, aby voda byla očištěna a stala se sestrou. Ne strachem z pekla byli lidé udržováni v otroctví, ale právě kvůli strachu z pekla byli lidé, historicky prokazatelně z otroctví propouštěni. Na popud křesťanského učení, v duchu pokání. Nastala tak bolestná i radostná éra prosazování křesťanství ve světě.

Během celé historie křesťanství základní etika bratrství a poctivé hry nikdy neuhaslá, křesťanství nebylo nikdy ničím méně křesťanské. Stejně stará a významná je i její monastická instituce založená na touze po dokonalosti usilující o ni čistotou, chudobou a poslušností. Těmito nepozemskými cíly však bylo dosaženo i civilizace velké části světa. Mniši naučili lidi orat a sít právě tak jako číst a psát. Dokázali to proto, že byli tak přísní k sobě a natolik praktičtí k lidem. Aby jim mohli předávat téměř všechno, co znali. To byly rysy pokání, které následovalo po pohanství. Jako drsný a studený vítr divoce se prohánějící mezi skalisky odnášející přitom prach a nánosy nečistot, pokora očišťovala svět. Proto i ve společnosti tohoto období dějin, jakkoli drsné a tvrdé, bylo neustále cosi jasného a čistého.

Je tedy přehnané přisuzovat celou inspiraci nové éry jedinému člověku, byť byl František největším géniem své doby. Velké pravdy o spravedlnosti a milosrdenství lze nalézt v nejstarších klášterních záznamech barbarského přechodu, stejně jako v tuhých zásadách z dob byzantského úpadku. Ve všech těchto hnutích až do doby jedenáctého století však zůstávala jakási strohost, důsledek působení dávné kajícnosti. Přechodné úsilí desátého až dvanáctého století se stalo předpolím nové éry. Včetně křížáckých výprav majících za cíl osvobození svatých míst, jakkoliv přinášející všem stranám důsledky válečného běsnění, byly prvořadě přihlášením se k odpovědnosti za svou víru. Velký vévoda Bohumír a první křesťané, kteří dobývali Jeruzalém, jsou hrdiny; pokud na tomto světě vůbec nějakí hrdinové byli, jenomže se stali hrdiny tragédie. To byl počáteční úsvit, nesmělý rozbřesk. Předcházející tomu, že ze zalesněných strmých kopců Umbrie, z brány města Assisi zaznělo poselství, které bylo blahou zvěstí doby: „Váš boj je ukončen, vaše nepravost je prominuta“. Aby z této tříště feudalismu, zbytků svobody a římského práva mohla na počátku třináctého století povstat mohutná a téměř univerzální civilizace středověku.

1 Jan 2,18-21

Děti, poslední hodina je tu! Jak jste slyšeli, Antikrist přichází, a teď se skutečně objevilo mnoho antikristů. Z toho můžeme poznat, že poslední hodina je tady. Oni (sice) vyšli z našeho středu, ale nebyli z nás. Neboť kdyby byli z nás, byli by s námi zůstali. Ale mělo se na nich ukázat, že ne všichni jsou z nás. Vy však máte Ducha, kterého dává Svatý, a víte (to) všichni. Nepíšu vám to proto, že pravdu neznáte, ale proto, že ji znáte a že z pravdy žádná lež nepochází.

DALŠÍ KAPITOLY O SVATÉM FRANTIŠKOVI:

FRANTIŠEK BOJOVNÍK A TRUBADÚR

FRANTIŠEK BUDOVATEL

CHUDÁČEK A KOMEDIANT BOŽÍ

ZRCADLO KRISTOVO

ZÁVĚŤ A SMRT SVATÉHO FRANTIŠKA

II. ODDÍL – CESTA (NADĚJE)

Cest je mnoho, skutečný středobod pouze jeden. Byť je přístup k cíli slovem Božím popsán i mnohými našimi předchůdci prošlápnut, může se nám někdy zahalovat do mlhy. Neztratit směr vyžaduje od každého z nás soustředění, ale i přidržen se pomocné ruky těch, kteří jdou krok před námi ve světle Ducha svatého. Taková pomoc z hůry je nabízena všem bez výjimky, bez omezení. Avšak toto poznání je pouhou krátkou epizodou naší cesty. Vlastně pouhou úvodní částí jednoho úseku. Důležitá je navazující část prologu naší pouti - s tímto poznáním začít žít. V pokoře, odevzdanosti i připravenosti. V duchu evangelia.

Cesta je naděje. Inspirací nám k ní může být to, jak byli Boží vůlí po cestičkách svých osudů vedeni ti, kterým se s Duchem a v Duchu rozjasnilo. Tak, aby byli schopni sami kráčet správným směrem i posvítit na cestu dalším.

- *ŽIVOTNÍ OSUDY některých bratří a sester z připravovaného archívu, MBS a významných terciářských osobností 20. století*

ANTONIE (Tonička) HOFMANOVÁ (1923 – 2009)

Dlouholetá členka Sekulárního řádu svatého Františka, katechetka, ošetřovatelka, členka jocistických kroužků, držitelka záslužného kříže „Pro Ecclesia et Pontifice“, politická vězeňkyně, spisovatelka:

„Já bych chtěla, Pane Ježíši, taky něco pro víru vytrpět, jenomže mám smůlu. Náš národ neklesne, aby kvůli tomu zavíral, a já to nebudu moct prožít.“

Byla středa 13. června 1923 a manželům Hofmanovým se v podkrkonošské vesničce Horní Branná narodila dcerka Tonička. Rodina nebyla nijak zvlášť bohatá, otec byl ruční tkadlec, který v létě i s manželkou pracoval u sedláka, hospodařil na svém skromném hospodářství a choval dvě kravky. Oběma rodičům se posléze narodily ještě dvě dcery – Anna a Marie, která ale zemřela ve věku osmi let na záškrťovou obrnu. Především v zimě trávila celá rodina většinu času v jedné místnosti.

Toničku odmala bavilo psaní – často psala slohy za své spolužáky, kteří jí na oplátku pomáhali v matematice. Vychodila devět tříd obecné a měšťanské školy v Horní Branné, potom přišla okupace. Horní Branná ležela ještě v protektorátu, sousední Dolní Branná ale již po Mnichovu připadla říši. Děti pomáhaly rodičům na poli, vydělávaly svážením mléka do mlékárny a v zimě obrubovaly kapesníky. Tonička si šetřila a toužila jít na studia. To jí umožnil její strýc, který pracoval v pražském Melantrichu. Během druhé světové války tedy Antonie začala navštěvovat obchodní školu v Praze a složila státní zkoušku z těsnopisu. V Praze ji však více zaujalo něco jiného – začala se zajímat o klášterní život a dostala se do kontaktu s katolickou akademickou mládeží. Protože vysoké školy byly zavřené, mnoho studentů vyučovalo náboženství, což Toničce imponovalo. Nakonec složila příslušné zkoušky a získala povolení učit náboženství. To už bylo na samém konci války. V prosinci 1952 byla zatčena a o necelý rok později odsouzena v procesu "Hofmanová a spol." k šesti letům odnětí svobody. Důvodem bylo, že se snažila vychovávat mládež k životu podle křesťanských zásad, zvláště pak za šíření myšlenky jocismu (křesťanského dělnického hnutí z Francie) mezi mladými v Podkrkonoší. Vězení snášela velmi statečně. Po návratu z vězení nacházela obživu jen velmi těžko. Prošla řadou různých profesí, například vykonávala několik let pomocné práce v jilemnické nemocnici a nakonec zakotvila jako ošetřovatelka v dětské léčebně v Janských Lázních. Tam sloužila těm nejmenším celých Antonie (Tonička) Hofmanová (1923 – 2009) třiadvacet let.

Koncem 70. let se přestěhovala do Jilemnice, kde zakoupila starý domek, který pojmenovala po vzoru blahoslavené Zdislavy Zdislavínem. Tady se začali scházet mladí věřící – v dobách socialismu přímo konspirativně. Tonička se jen usmívala: „Jen jednou, když tu bylo rekordních osmdesát lidí, jsem se už modlila, ať další nechodí. Přece estébáci nejsou tak hloupí – otevřou dveře a uvidí v síni tolik bot...“ Tak pokračovala v naplňování svého celoživotního poslání - předávat víru druhým, zvláště mladým, svědčit o Bohu vlastním životem a vytvářet kolem sebe společenství. Tonička píše:

„V Jilemnici ve Zvědavé uličce, v nebezpečné době, za komunismu se začala scházet mládež. Do velké světnice horské chalupy se jich hodně vešlo, i když někteří s flétničkou v ruce museli posedávat po zemi. Nejradošnější chvíle byly v den před Štědrým dnem. Vešel se sem i betlém a stromeček tu zavoněl, ověšen ozdobami z korálků i z barevných papírů. Dvakrát za měsíc se tu četlo

Slovo života, věta z Písma svatého, aby evangelium naplňovalo každodenní život. Zde si mladí vyprávěli své zkušenosti s evangeliem, a tak se vzájemně sblížovali a radovali se i z různých dobrodružství, která tím vznikala. Nastal nedostatek kněží, ale toto společenství tím netrpělo. Z Příchovic sem pravidelně dojížděl P. Mirek Šimáček, někdy i P. Pavel Jančík, ale i P. Pavel Rousek také přijel a i P. Ladislav Kubíček a od Bělohradu P. Josef Kajnek, dnešní biskup. Tradice setkání tu stále pokračuje, i když s jinými zkušenostmi a s technickými pomůckami a s dalšími kněžími.

V tomto podhorském kraji prostoupeném i pohraničními oblastmi byla v době komunismu pozavírána mládež pro náboženství nazvaném nedovolené sdružování. Ani jejich modlitby ve vězení za mládež nezůstaly před Bohem nevyslyšeny. Dnes se tito bývalí vězňové ve svém stáří ještě rádi sejdou ve Zvědavé uličce. Kéž by žádný občan v Jilemnici nebyl opuštěn, má možnost se zapojit do modlitební skupinky, nebo do třetího řádu sv. Františka či Dominika. Kdo rád zpívá, dvakrát se modlí, říká se lidově.“

Vše, co z ní vyzařovalo, bezprostřednost a humor, který ji neopouštěl ani ve vězení, ani v posledních dnech pozemského života, bylo plodem její hluboké víry v Boha, kterým je Láska. Členkou Sekulárního františkánského řádu byla dlouhých 62 let. Napsala také několik knih, nejznámější jsou její autobiografie „Žijeme jen jednou“ a „Svoboda v nesvobodě“ o létech prožitých v komunistickém vězení. Můžeme připomenout i další její dílka, jako např. Kapky vody, Šli zemí jako my, Páter Fouk, Lázně uvnitř, Květ pro krále nebo Musíme projít.

V roce 2007 obdržela ocenění záslužným křížem „Pro Ecclesia et Pontifice“, které jí udělil papež Benedikt XVI. a také pamětní medaili města Jilemnice za aktivní odpor proti komunistickému režimu.

Zemřela v Jilemnici dne 16. června 2009 ve věku 86 let. Její poslední telefonát v životě, těsně před smrtí, byl s biskupem Karlem Otčenáškem, se kterým se znala z vězení, a který ji na věčnou cestu ještě požehnal. Spočinula na místním hřbitově v Horní Branné a očekává Den vzkříšení.

Královéhradecké studio Radia Proglas Vojtěch o Toničce Hofmanové zpracovalo trilogii, která byla vysílána v rámci cyklu Dotýkání světla. Všechny tři díly je možné si poslechnout kdykoli z audioarchivu Radia Proglas na těchto stránkách: <http://www.proglas.cz/audioarchiv.html>

Martin Wisbauer, MBS Hradec Králové

VZPOMÍNKA NA P. JAROSLAVA HANUŠE SFŘ

V květnu letošního roku jsme se rozloučili s členem našeho bratrského společenství v Brně-Husovicích P. Jaroslavem Tadeášem Hanušem. Otec Hanuš přestoupil do našeho společenství po ukončení činnosti MBS ve Žďáru nad Sázavou v listopadu roku 2006, do řádu však vstoupil před více než třiceti roky. Profes složil jako novokněz 3. února 1971 v Hejnicích.

Pater Hanuš pocházel z východních Čech, narodil se 26. října 1942. Na kněze byl vysvěcen 27. června 1970 v Praze, letos v červnu by tedy slavil 45. výročí kněžství. Působil nejprve jako kaplan v Novém Městě nad Metují a jako administrátor v Maršově, Velké a Malé Úpě, Machově, Bezděkově, Stárkově a Horních Vernéřovicích. Bohužel vážná nemoc jej vyřadila z aktivní kněžské služby, 10. ledna 1983 musel odejít do invalidního důchodu a jeho domovem se stal kněžský domov na Moravci. Nadále však ochotně vypomáhal kněžím v okolních farnostech i v Brně, kdykoliv rád posloužil svým spolubratřím svátostmi i modlitbou. Přesto, že žil víc než 32 let mimo královehradeckou diecézi, stále se k ní hlásil, modlil se za ni a spoluprožíval všechno její dění.

Kněžské povolání měl P. Hanuš velmi rád, vážil si ho jako velkého daru s vědomím, že je knězem k oslavě Boží a k službě druhým. Kříž své nemoci nesl po dlouhá léta pokorně, věděl, že v den svého kněžského svěcení se dal plně k dispozici Boží lásce, která zúročí i to, co je v očích světa nepatrné. Kněz augustinián P. Jan Budil, který byl s P. Hanušem v semináři a společně s ním přijal svátost kněžství, vzpomíná na jeho mimořádnou paměť. O encyklopedické paměti Otce Jaroslava jsme se nejednou přesvědčili i v našem společenství, kdy nás ohromoval zcela přesnými daty ze života světců nebo dějin diecéze. Také jízdni řády nosil neomylně v hlavě, zasypával nás údaji o různých spojích a možnostech přestupu. Dojíždění do našeho společenství bylo pro Otce Hanuše velmi náročné, v neděli mu totiž z Moravce do Brna nejel žádný přímý spoj.

Pater Hanuš zemřel 9. května v nemocnici v Novém Městě na Moravě. Rozloučení s P. Hanušem se konalo 15. května na Moravci při mši sv., kterou vedl královehradecký pomocný biskup Mons. Josef Kajnek. Tělo zesnulého kněze bylo podle jeho přání uloženo na místním hřbitově.

Václav Bernardin Sokol MBS SFŘ Bno-Husovice

TRADICE A PŘÍKLAD - MBS Nivnice

Z naší Františkánské kroniky se dovídáme, že už začátkem minulého století bylo v naší farnosti šest členů III. Řádu sv. Františka, tři muži a tři ženy. Na řádová shromáždění chodili tenkrát do kláštera v Uh. Hradišti pěšky, což je asi 25 km. Sám jsem tuto cestu šel několikrát, ale nikdy tam a zpět v jeden den. Dávám klobouk dolů před tímto výkonem, a když ještě vezmu v úvahu vliv počasí případně zimu, obdivuji naše první sestry a bratry.

Od roku 1915 měli už měsíční shromáždění v Uh. Brodě, kde mezi tím vzniklo nové františkánské společenství. V roce 1943 se Nivnické společenství osamostatnilo a pravidelné měsíční schůzky bývaly už v naše kostele sv. Andělů Strážných, pod duchovním vedením místního kaplana P. Františka Urbana. To byla velká úleva pro cestování a projevila se též v počtu profesantů. Nejvíce nás bylo ve válečných letech 1939-1945 kdy podle kroniky jsme měli 58 členů, z toho 3 muže a 55 žen. Projevilo se zde blahodárné působení P. Fr. Urbana.

V 1948 byla do našeho III. Řádu přijata poslední členka tehdejšího období. To už se začínala bohatě projevovat činnost „budovatelů světlých zítřků“. Útlum byl přerušen až sametovou revolucí od roku 1990.

Všichni naši členové dostali otázku, na kterou měli podle svých schopností odpovědět: „Kdo tebe oslovil a jak ses dostal (dostala) do Sekulárního františkánského řádu, a co ti to přineslo?“

Protože klíčovou osobností obnovení Sekulárního františkánského řádu v Nivnici je Otec Remígius Janča, požádal jsem setru Václavu, která s ním spolupracovala ještě před obnovením řádové činnosti, aby na víc na něj zaměřila celý svůj příspěvek. Zde je a budou následovat další příspěvky všech našich činných členů.

Na Otce Remigia se nedá zapomenout **sestra Václava – Ing. Marie Polášková:**

V roce 1982 můj manžel ležel v Olomoucké fakultní nemocnici. 8. prosince měl být operován s diagnózou dvanácterníkový vřed. Po rozřezání však lékaři zjistili tak pokročilý stav rakoviny, že jen všem přivolaným lékařům ukázali rakovinu, jakou ještě neviděli. Zasažené byly všechny orgány. Nemohli pochopit, že ten člověk ještě žije.

Když jsem do nemocnice druhý den přijela, řekli mně, že takový stav rakoviny ještě nikdy neviděli a že je to úplný nezvratný konec. Že má sice ještě zdravé srdce a vůli žít, ale jinak je jen schránka rakoviny, že by byl úplný zázrak, kdyby to strašné umírání vydržel ještě týden.

Probrala jsem se z toho strašného šoku a řekla jsem, že chci manžela okamžitě domů. Bylo vidět, že jsem je vyděsila víc než oni mě. Strašili mě, že nemusí

přežít ani prevoz a v nemocnici mu mohou lékaři podávat aspoň utišující léky. Ale já jsem už jenom opakovala, že chci manžela okamžitě domů. Strašili mě, že to bude strašné umírání nejen pro manžela, ale i pro všechny z rodiny. Neměli pravdu. Naopak. Prožili jsme těch 60 dní, které nám Pán daroval, sice s bolestí, ale také nepředstavitelné štěstí života na prahu ráje. Převelikou zásluhu na této atmosféře naplněné láskou a modlitbami měl otec Remigius. Přijel okamžitě, když mu vyřídili můj telefonní vzkaz, že manžel je už doma.

Také P. Mareček, náš tehdejší pan farář se dostavil okamžitě a slíbil manželovi, že ho bude po dobu nemoci navštěvovat každý čtvrtek a neděli a přinášet mu Pána Ježíše. Bylo to před 33 lety a tenkrát farář neměl žádného pomocníka, ani katechetku, účetní, farní radu... Na všechno byl sám. Byla to od něj veliká oběť a nesmírné zatížení. P. Remigius žil až ve třetí vesnici vzdálené asi 15 km. A ten navštěvoval manžela denně! Dokonce i v neděli a ve čtvrtek, kdy k nám chodil náš pan farář. Zeptal se, jestli Otec Mareček stihl a dal „miláčkovi Božímu“, jak manžela v nemoci oslovoval, aspoň křížek na čelo s přáním klidné noci. Mnohdy to bylo opravdu až velice pozdě. P. Remigius byl opravdu jak milosrdný samaritán, nebo spíš milosrdný jak sám nebeský Otec.

7. února byl nemocný od rána v agonii. Nepřijímal potravu, jen po lžičkách jsem mu dávala ovocnou šťávu a utírala popraskané rty. P. Remigia jsem vítala s pláčem, že dnes už nebude schopen Pána Ježíše přijmout. Jakmile však Otec Remigius vešel a pozdravil, nemocný procitl, rozzářil se a šťasten přijal Tělo Páně. Také celou pobožnost, kterou p. Remigius u jeho lože každodenně konal,

radostně vnímal. Před půlnocí vydechl naposled. Jakým mírem, štěstím a klidem se mu rozzářila tvář, se nedá popsat. Podobně sloužil Otec Remigius i mé umírající matce o pět let později. Tu nazýval „ženou modlitby“. Říkal, tak často k Vám chodím, ale mamičku jsem nezastihl jinak než s františkánskou regulí, s růžencem, a knížkami Tomáše Kempenského, Kateřiny Emerichové. Oba mé nejdražší doprovodil i na poslední cestě.

Otec Remigius nám osiřelým pak pomáhal i nadále. Každý měsíc nás zavezl k babičce do Žádovic, dokud žila a pomáhal mi i s výchovou dcer. Snad na jeho slova a příkladný život nikdy nezapomenou.

V roce 2000 už nás Otec Remigius navštěvoval méně často. Stavoval se, kdykoli měl možnost, jen jeho starší bratr Karlíček, jak jsme mu všichni říkali. Na Otci Remigiovi se čím dál víc projevovala únava, přepracovanost. 40 let totality, pronásledování řádů, výslechy a především věznění v komunistických kriminálech si vybírali svou daň.

Asi týden před Vánocemi 2000 nás navštívili oba bratři už s přáním požehnaných svátků s tím, že Otec Remigius už to nezvládá, že má teď moc zpovědí atd., že na Vánoce těžko přijede.

Ujistili jsme ho, že nám chodí už i písemná přáníčka, že je to v pohodě, ale ať se snaží odpočívat, že je ho tady ještě moc zapotřebí. Jen jsem ho moc prosila, kdyby to bylo možné, aby nám přišel požehnat do nového století a tisíciletí. Opravdu přijeli i s Karlíčkem 6. ledna 2001. To byla jeho poslední návštěva u nás. Vykropil nám celý dům a prosil Pána o požehnání pro nás všechny do nového tisíciletí. Naposledy jsme si společně zaspívali „Bože chválíme Tebe“.

I když už letos uplynulo 15 let od smrti P. Remigia, žije s námi stále. Na takového člověka nelze zapomenout. Nikdy nemyslel na sebe, rozdal by se pro potřebné- byl opravdu věrným následovníkem svatého Františka.

Bratr Antonín – František Bradáč

Jsem rodný bratr sestry Václavy, proto jsem část její činnosti prožíval s ní a jejím manželem, mým švagrem. Často jsme ve volných chvílích plánovali obnovení činnosti III. Řádu sv. Františka. Jako „spolčo“ jsme se s několika rodinami scházivali od nepaměti, ale obnovit Místní bratrské společenství Františkánů se nám podařilo až za nějaký rok po sametové revoluci. Poprvé jsme se sešli 7. června 1992 a od té doby jsme se scházivali víceméně pravidelně každý měsíc. Někdy s O. Remígiem, někdy jsme si vedli střetnutí sami. Několikrát O. Remígia

zastoupil náš duchovní správce O. František Brázdil a později O. Vladimír Tomeček. Pokračovali jsme tedy v tradici našich rodičů ba dokonce dědečků. Při slavnosti přijetí do řádu, která se konala na svátek sv. Františka 4. 10. 1998, každý z nás sliboval: *„Ke slávě Všemohoucího Boha, ke cti Panny Marie, našeho Otce Františka, ku prospěchu našich bratří a sester slibuji, že se budu celý život řídit evangeliem a zachovávat Řeholi a pravidla III. Řádu sv. Otce Františka, které jsou potvrzené svatou Církví. Nechť mi k tomu pomáhá Ježíš a tato svatá evangelia, na nichž držím ruku.“*

Otec Remígius každému z nás po přijetí slibu odvětil: *„Budeš-li žít podle evangelia a dodržovat Řeholi sekulárního Františkánského řádu tak já jako zástupce Krista na zemi ti slibuji život věčný.“* A ten za naši snahu a úsilí stojí!

Bratr Josef – František Kadlček

Po revoluci kdy u nás byl farářem P. Brázdil, jednou ohlásil, že po požehnání bude na faře přednáška o sv. Františkovi. Když jsem šel po požehnání domů, zůstal jsem před kostelem stát a přemýšlel, jestli na přednášku mám jít nebo ne. V tom přišel Franta Bradáč – nyní bratr Antonín ke mně a povídá: „Tak pojď.“ A já jsem šel a tak jsem se stal Františkánem. A dodnes toho nelituju.

Sestra Alžběta – Anežka Smetanová

Když mne po dlouhé „komunistické přestávce“ navštívili zástupkyně nově se obnovující skupiny Dominikánských terciárek s prosbou, jestli bych nechtěla posílit jejich řady, musela jsem je zklamat, protože jsem si uvědomila, jak hluboké kořeny františkánství jsou zastoupeny v naší rodině alias v našem rodě. Už jako dítě mě babičky brávaly do Uherského Hradiště na Porciunkulu. V generaci mých babiček jsme měli čtyři terciáře v generaci mých rodičů jednoho člena, třetí generaci tvoří můj zemřelý bratr a já, tedy 2 členové a naše děti jsou už osmým a devátým členem františkánů naší rodiny.

Co mi františkánství dalo? Předně prohloubilo můj duchovní život a děkuji Bohu za to, že ještě dnes daleko od svého rodiště spokojeně dožívám svůj pracovitý život. Díky Bohu za všechno a sv. Františkovi za přímluvu.

Sestra Veronika – Věra Bartošová

V roce 1998 jsem byla přítomna na mši svaté, kde maminka se svými spolubratry skládala františkánské sliby. Vzpomínám, jak mně tehdy napadlo, že bych si přála to samé. Ale myslela jsem, že to pro mne není, že je to jen pro lidi, kteří jsou svatí „už tady na zemi“. Následovalo pár let, kdy jsem občas a z povzdálí sledovala františkány a jejich činnost, nebo jela s maminkou na Porciunkulu do Uherského Hradiště. Po čase jsem začala chodit na místní setkání SFŘ společně s bratrancem a přes nejrůznější překážky vytrváváme dodnes.

Bratr Silvestr Immaculata – Mgr. Aleš Kapsa

Zájem o františkánství se u mne projevil v zápětí po smrti mého otce (září 2007). Věděl jsem sice již za jeho života, že je nějakým způsobem členem františkánské rodiny, ale nevěděl jsem o této rodině zhora nic. Až odešel, začal jsem si klást otázky: Co je to za společenství, které vede člověka ke spáse uprostřed tak rozmanité Církve, tak ojedinělým i skrytým způsobem? Začal jsem tedy pátrat, zprvu jen z prostého zájmu o věc, později jsem byl osloven přímo skutečnostmi františkánského života natolik, že jsem se snažil zůstat věrný této cestě hlubšího hledání, ale i nacházení. Do řádu jsem byl přijat 2. prosince 2009, věčné sliby jsem složil 18. září 2013, to vše v Nivnici.

Podobně jako i v jiných oblastech života, i zde, před nedostižným vzorem sv. Františka, člověk pocítuje rozpor mezi tím, k čemu jej Pán volá a mezi tím, jakým skutečně je a čím žije. Jistě je tak člověk pro své bližní zcela spravedlivě vnímán jako nedostatečný a vnímá tak sebe i člověk sám. Naproti tomu je silně zasažen bezvýhradnou Františkovou láskou jakou měl on ke Kristu Pánu, jeho nekompromisní věrnost jeho povolání a milování samotného Boha a Pána. Bezvýhradná poslušnost, naplňovaná Spasitelem překypující láskou (viz slavení „živých jesliček“ atd.), či rady a příklady svým spolubratřím, o nichž dodnes vypovídají Františkánské prameny. To vše je inspirace skutečně od Ducha svatého, která se nezastavuje pouze u výjimečné osobnosti Františkovi, ale je určena i nám, ba celému světu, celému vesmíru.

Sestra Josefa – Ivana Hladišová

Do místního bratrského společenství SFŘ mě přivedl bratr Antonín a co mně dalo členství v tomto řádu? Příklad sv. Františka, který radikálně žil Evangeliem, toužil po nejbližším společenství s Kristem. Vzor života v lásce k Bohu a v bratrství se všemi lidmi. Posilu pro život s modlitbou – liturgickou, osobní, společnou a sílu život s Kristem aplikovat do normálního života, spolu s příkladem pro čerpání z bohatých zkušeností františkánských postav minulosti, mužů a žen třetího řádu. Touhu učit se znát a hlouběji chápat spiritualitu sv. Františka.

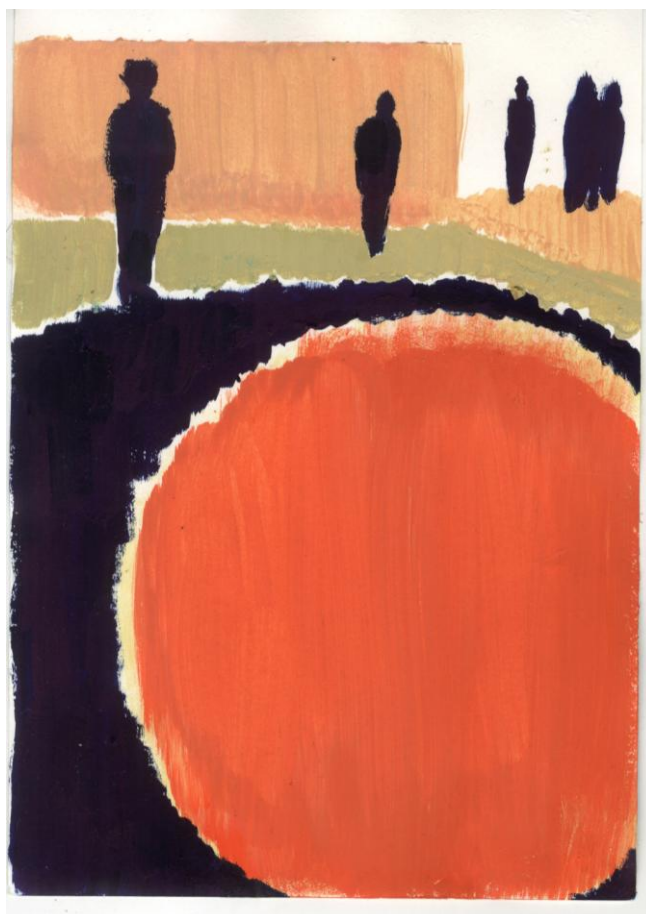
... k tomu nám slouží společná formace na společných setkáních, společné modlitby a bratrský život.

Snažím se o silnou osobní angažovanost v modlitbě. Snažím se snížit své vlastní osobní potřeby tak, abych byla schopná se lépe dělit o duchovní a materiální statky se svými bratry a sestrami. Jsem vděčná za to, co od Boha dostávám a používám to jako dobrý správce ne vlastník. Snažím se mít čisté srdce. Snažím se vyhnout konzumnímu způsobu života. Snažím se zajistit svou rodinu prostřednictvím poctivé práce. Osobně studovat evangelium a Písmo svaté. Žiji v duchu neustálého obrácení.

III. ODDÍL – DARY (LÁSKA)

1) VOLÁNÍ

Hlahol zvonů volá k modlitbě. Hlasem lidským oslovujeme a voláme v radosti i strasti. Jak ale rezonuje bezhlasé volání božské? Tak jako Bůh sám. Absolutně a nekonečně. Všemi možnými způsoby vytrvale, neustále. Zní celým Božím stvořením, v každém okamžiku, ve všech situacích. Lze jej vůbec přeslechnout? Bůh volá každého. Milosrdenstvím k milosrdenství, obětí k pokoře. K vyslyšení je nám dána vlastní svobodná vůle. Přijmeme-li i ji jako Boží dar, pátrá též ona usilovně po onom volání, po naplnění a spáse. A dříve či později je objeví. Boží volání je počátek povolání. Povolání je živý vztah s živým Bohem. V dialogu, jenž je veden srdcem. Srdcem naslouchajícím, srdcem promlouvajícím. Živým hořícím srdcem. Takovým, které dokáže zapálit celou mysl, celou bytost. Zapálit ne ke zkáze, ale k oživení. To je velký dar. O něj je radno prosit, za něj je dobře se modlit a děkovat.

- JAK DOŠLO K OSLOVENÍ některých bratří a sester

JAK SI MĚ NAŠLO TO, CO JSEM HLEDAL

Nespadl jsem z koně, nejel jsem do Damašku. Na oči však slepnu postupně a trvale. Přesto mám pocit, že mi Bůh do života vstoupil. I mně, dalšímu nedochůdčeti. Tedy nevstoupil až teď, samozřejmě byl, je a bude všude a ve všem. Projevil se však v mém srdci tak, že i já jsem jeho vůli počal vnímat jasně. Přežil jsem šťastné dětství a spokojené mládí vesnického kluka i tradičně prožívanou víru, docela v klidu překonal i roky telecí, odmaturoval, vypadl z domu na vojnu. Za situace jakou bys nevymyslel, přišlo osudové partnerské seznámení, při němž jsem byl vnitřním hlasem od počátku upozorňován, že teď se děje cosi mimořádného. Svatba, za deset měsíců prvorozený. Stavba a druhorozená. Stěhování a přírustek třetí. Šťastné a plodné období produktivní. Přitom jsem byl trošku fotbalistou, dvacet pět let muzikantem, následně deset roků folkloristou. Na desetiletí profese miškovécké navázala více než dvacetiletá kariéra obchodního manažera, s úspěšným profesním vyvrcholením. Po dobrých i varovných upozorněních však také velké otázky vnitřní. Jak dál, co dělat? Snažil jsem se z nich vypsát.

Během sedmi let mého vědomého dotazování a interního formování, s přeorientovaným námětem četby přišlo i zaslechnutí dříve neslyšitelného. Přišlo setkání s Františkem. Skrze Gabču i Gilberta Keita, Pavlu a Brigitu. Jako cesta z pohádky do pohádky, během níž jsem byl v jednom podvečeru neviditelnou rukou přiveden od čertíků z předpekli nahoru do světa Karafiátových Broučků. Byl první březen, byl milosrdné lásky čas. Do tmy poutního místa u svatého Antonína zářila okna kaple. Uvnitř bylo setkání františkánů.

Vstoupí-li do srdce touha, události se dají do pohybu. Začaly se řetězit i v životě mém. Dvouleté anonymní návštěvy františkánských setkání první sobotu v měsíci u sv. Antonína, osobní setkání s živým Kristem při celonoční adoraci na svatém Hostýně, snaha naslouchat srdcem. Co by však byla víra bez skutků? Vždyť rozhlédneme-li se kolem sebe, kolik očekávání podpory pozorujeme, kolik chybí úsměvů, účasti. Zapojil jsem se do podpory dobrovolnictví. Svatý František a mnozí jeho následovníci jsou „divní“ svou neokázalostí a upřímnou prostotou. V dnešním světě tak zdůrazňujícím individuální úspěch se to zdá být ještě divnější než dříve. Je to však nádherná inspirace při snaze po směřování k podstatě, při touze po odevzdání. I v tomto je mi dopřána vzájemná podpora sdílená s mými druhy. Kolik krásného je nám nabízeno jsem pocítil při františkánských misiích. Když Svatý Duch skrze nás přiváděl lidi ke Kristu, aby v okamžiku žehnání vyplnil celý prostor, proměnil všechno včetně kulis ulic i všeho co v nich zůstávalo. Necítil jsem tehdy čas ani prostor, pouze čirou radost. A sílu Ducha, který dokáže proměnit všechno. Přijde-li na to i připomenout mi, že prakticky každý den mám možnost zúčastnit se bohoslužby, přijmout eucharistii. Ne že bych to dříve nevěděl, ale tehdy jsem pocítil jaká je to posila, jak řád a modlitba dokáže i v mém případě srovnat život i zdraví. Přišlo další setkávání a seznamování na cestě františkánské. Údiv nad jasností odpovědí z období rozjitřeného, úžas nad tím, jak to zapadá do sebe i do mne. Smyslu plnost, prostota, přirozenost. Chápání žádoucí náplně i formy bytí. Co znamená pomáhat, předávat, nelpět. A za ty možnosti Bohu děkovat a jej chválit. Byť se to zdá být občas cestou nelehkou, je to pouť nanejvýš radostná. Je to cesta správná, je to cesta moje. Prázdnota se plní. Není to „pouze“ rozhodnutí svobodné vůle, je to poznání srdce. Jakoby mě někdo, jaksi samozřejmě popadl za límec a přivedl sem. Šetrně a ohleduplně. Někdo se srdcem nanejvýš laskavým a milosrdným, s mocí absolutní. Sám při svém procitání poznávám jak osvobozující je nabídnout pomoc či letmý úsměv, jakou nůši vděku můžeme sklidit za hrstku účasti. Vstoupí-li do srdce touha po následování Boha, je to dar největší. Byť vůbec netušíme, čeho se dočkáme. Buď vůle Tvá.

Václav V.Hájek

2) DARY RADOSTI A LÁSKY

Nesčetnými dary jsme zahrnováni. Potěší pozornost blízkých i letmý úsměv neznámých. Co jsou však všechny dary světa proti darům Božím? Těm, které nejsou nikdy dary danajskými, ale vždy nedocenitelně radostnými. Vnímat krásu Božího stvoření, užitečnost oběti pro každého z nás, radost ze spojení v eucharistii, vděk za dar života věčného. To je posláním každého z nás. Spolu s poznáním, že skutečnou hodnotu nabývá to, co je předáváno. Největším darem je láska přinášející radost v srdci.

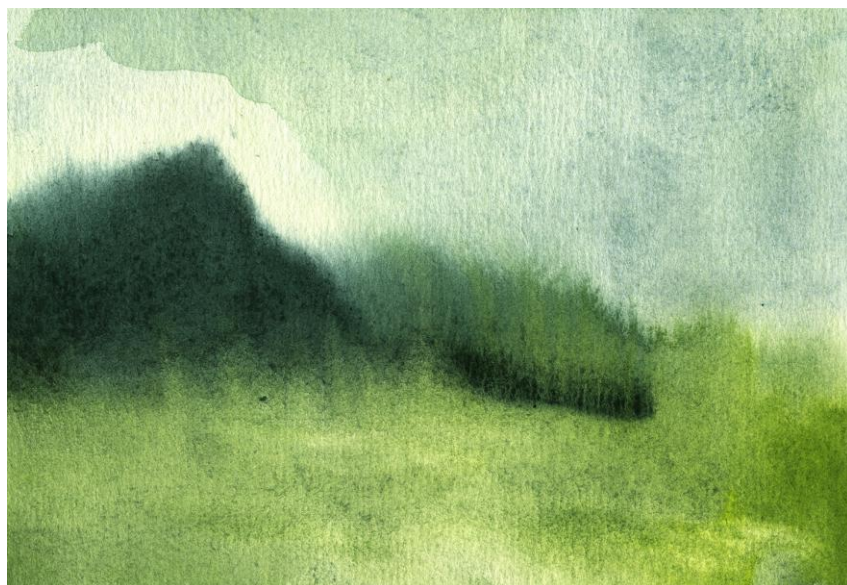
Vyvstává-li nám před očima či zrakem vnitřním skutečná radost jiných, pak se i nám může lépe dařit rozpoznávat její zdroj a význam. Její přínos trvalý. Abychom se i my z ní mohli opravdu těšit a radovat. Uměli docenit její hodnotu. A tím byli v dobrém přinuceni projevovat vděk a chválu. Za přítomnost a lásku Boží.

- ČÍM BYLI OBDAŘENI někteří bratři a sestry (co jim do jejich života přineslo sekulární františkánství)

TOUHA MÍT DUCHA PÁNĚ

Pocházím ze Slovácka, které se nachází na jižní Moravě v blízkosti slovenských hranic. Sem si mě moji rodiče přivezli z porodnice do malé vesnice Ostrožská Lhota ležící pod vyvýšeným kopcem s krásným poutním místem Svatý Antonínek. Vyrůstala jsem v tradiční katolické rodině. Po revoluci v roce 1989

jsme se s manželem Lubomírem a dvěma malými dětmi Tomášem a Kristinou odstěhovali do Prahy, kde jsme zůstali bydlet 12 let. Tam jsem se po narození syna Vojtěcha začala zapojovat do dění ve farnosti. Život z víry mě těšil a byl mojí

posilou. Myslela jsem si, že mě Bůh už nemá čím překvapit. Jak velmi jsem se mýlila! V roce 2003 jsme se vrátili s rodinou domů na Moravu. Na jaře roku 2007 mě Bůh povolal k následování sv. Františka z Assisi. V té době jsem nevěděla nic o existenci Sekulárního františkánského řádu. Stalo se to krátce poté, co jsem prožila velké setkání s Boží láskou – v noci poslední den roku L. P. 2006. Procházela jsem tenkrát obtížným životním obdobím. Když v domě už všichni spali, přišla jsem do podkroví a zapnula počítač. Nahodile jsem pročetla články, až jsem se zastavila u jednoho s nadpisem „Křest Duchem dnes“, pod nímž byl uveden autor P. Michael Slavík. Po přečtení jsem zapochybovala, jestli je to vůbec katolický kněz – vždyť jsem pokřtěná, biřmovaná, ale tady stálo něco zcela nového. Vypnula jsem počítač, v hlavě jako v úlu..., jen jsem v modlitbě zoufale zvolala: „Jestli je pravda, co ten kněz píše, tak mně to, Bože, všechno dej a naplň mě Duchem!“ A Bůh dal. Moje modlitba se proměnila, plynula s lehkostí vánku a přišel hluboký pokoj a nezměrná radost. Zakrátko mně Pán ukázal na sv. Františka z Assisi, o kterém jsem mnoho nevěděla. Několik měsíců jsem zvažovala, co s tím, a přitom četla knihy o svatém Františkovi. Také jsem na internetu našla texty o františkánské spiritualitě a to mě tak uchvátilo, že jsem na nic nečekala a napsala jsem e-mail do nedalekého

františkánského kláštera v Uherském Hradišti. Odepsal mně otec Augustin Navrátil OFM a pozval mě do místního bratrského společenství Sekulárního františkánského řádu. Má představa o nabídnuté cestě byla ještě nejasná.

Na začátku to nebylo vůbec růžové. Když jsem přišla poprvé na františkánské setkání, bylo mi něco přes 40 let. Téměř všichni byli mnohem starší než já, a co víc, mé nadšení a rozlet srazila rutina a zaběhnuté zvyky, v jejímž duchu se setkání neslo. Zaskočilo mě to. Bůh se neplete, ale splést jsem se mohla já, a třeba jsem všechno špatně pochopila. A tak jsem si to s Ním musela vyříkat. Vlastně jsem mluvila jen já a Pán mlčel. Když jsem skončila, neřekl nic, ale ukázal mně v srdci nádheru celé široké františkánské rodiny od sv. Františka napříč stoletími na celém světě. A znovu přišla radost, kterou jsem už předtím poznala, že bych od ní tancovala – tenkrát i nyní, kdykoliv si na to vzpomenu. Bůh si nás bláznivě zamiloval, povolal Františka a Kláru, tisíce dalších ve světě za těch 800 let, a děje se tak dodnes. Toužím nesmírně po setkání se všemi bratry a sestrami, toužím podívat se jim do tváře, obejmout je – všechny ty františkánské Boží přátele, jež jsou i mými přáteli. Byli jsme z Boží milosti pomazáni znamením skrze své řádové sliby. To znamení nesmyje déšť ani jiná voda. Již tady na zemi je františkánské bratrství jedinečné a krásné, což teprve představa nebeského setkání...Sice slibujeme být františkány do konce života, ale myslím si, že i nějak v nebi poznáme, že patříme k sobě...

Co se změnilo v mém životě po mém obrácení? Celý můj život, úplně a zcela. Zvláště ten uvnitř, v srdci. Před tím jsem žila ve světě, nyní také fyzicky žiji ve světě, ale stalo se něco ohromného, co způsobuje, že nejsme z tohoto světa. Jak zaznamenává prorok Jeremiáš: „Vložím svůj Zákon do jejich nitra a vepíši jim ho do srdce.“ (Jeremiáš 31, 33) A prorok Ezechiel: „A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha.“ (Ezechiel 36, 26) Od toho okamžiku obrácení stále víc a víc roste má touha po Božích cestách, po tom být s Pánem, dělat mu radost, nezraňovat ho. Velmi toužím jít cestou svatosti, třebaže vyžaduje úsilí a vytrvalost. Ale Pán je stále se mnou, vede mě za ruku, mohu se o Něho opřít, když klopýtám. To On mě provedl údolím temné rokle a je stále připravený ku pomoci. To On mně dal bratry a sestry, velkou františkánskou rodinu, jež je mi vzácným pokladem už tady na zemi. A současně s touto mojí cestou posvěcuje Bůh celou moji rodinu, provází ji svým požehnáním a milostí.

13. prosince L. P. 2008 jsem vstoupila do noviciátu. Děkovala jsem Duchu svatému za vedení, že tu teď stojím v malé kapli františkánského kláštera

v Uherském Hradišti připravena k obláčce. Přijímám knihu Písma svatého a Řeholi Sekulárního františkánského řádu a vyjadřuji vůli žít evangelium jako svatý František z Assisi. Přijímám dřevěné Tau, které bude oficiálně od dnešního dne mým řeholním hábitem a znamením příslušnosti k řádu. A konečně přijímám řeholní jméno Brigita po sv. Brigitě Švédské. Odpoledne mně volají z ostrova sv. Pavla, z Malty, Fr. Mario Attard OFM Cap., se kterým mě pojí přátelství, jež se započalo modlitbou na Golgotě u Božího hrobu v Jeruzalémě, a také Sr. Rose Therese Ellis, představená kláštera klarisek v St. Julian's, které důvěrně říkám maminka Terezka. Sestry sv. Kláry sem přišly na začátku první světové války. Mnohé z nich jsou staříčky a na jejich černých plátěných závojích je zřetelně znát zub času, jak tkanina během let průhlední. Mají ale i nová povolání, mladé sestry. Schází se v krásné kapli, která mi připomíná domov při pohledu na Pražské Jezulátko, které obdržely sestry darem při zakládání kláštera.

9. října L. P. 2010 přicházím v ranních hodinách do malé světnice ve františkánském klášteře za starým nemocným knězem P. Vojtěchem Janem Markem OFM. Rozmlouváme spolu krátce a při loučení mně tento drahý kněz říká: „Dnes děkuji za dar života. Ty máš řeholní sliby a já mám narozeniny.“ Předala jsem mu dopis, který jsem mu napsala předešlou noc. Dali jsme si vzájemně křížek na čelo a odešla jsem vstříc slibům, k nimž mě provázela slova z knihy proroka Izaiáše: „Tvé uši zaslechnou slovo pronesené za tebou: Toto je cesta, jděte po ní, ať jdete napravo či nalevo.“ (Izaiáš 30, 21) Ve františkánském kostele Zvěstování Panny Marie v Uherském Hradišti stojím velmi blízko sochy sv. Františka z Assisi, který vypadá jako živý. Slibuji, že budu žít až do konce svého života evangelium našeho Pána Ježíše Krista v Sekulárním františkánském řádu a zachovávat jeho Řeholi.

V listopadu roku 2011 odjíždím na pouť do Assisi a Říma. Moc se těším. Vůbec netuším, že tam, na hoře stigmat sv. Františka, La Verně, mě Pán zavolá do služby v národní radě našeho řádu. Za dva měsíce od návratu z poutě dávám vědět národnímu ministrovi bratru Václavu Němcovi, že ruším svůj původní zamítavý postoj a že nabízenou kandidaturu do služby v Národní radě SFŘ přijímám. „Neboť vaše smýšlení není mým smýšlením a mé cesty nejsou vašimi cestami, Hospodinův výrok.“ (Izaiáš 55, 8)

Poté, co se Bůh ke mně sklonil a navštívil mě svým Duchem, povolal mě do Sekulárního františkánského řádu, mi dal ještě jeden dar – dar modlitby za

rodinu. Za rodinu, do které jsem se přivdala, rodinu vláčenou útrapami své doby, za její děti, rodiče i prarodiče, jimž byl život násilně vzat v koncentračním táboře v Osvětimi. Za rodinu, kterou mi několikrát za den, když jdu doma po schodech dolů či nahoru, připomíná obrovský obraz s předválečnými portréty Hanuše Reichsfelda, mého tchána, který jako jediný z nejbližší rodiny přežil holokaust díky jedné náhradní rodině v Anglii. Na obraze malý Hanuš k sobě tiskne mladší sestru Evu Reichsfeld, která zemřela v plynu v koncentračním táboře Osvětim v pouhých 19 letech. Věřím, že On, Kristus Ježíš, pocházející tak jako oni ze stejného izraelského lidu, bude také jejich spasením.

„Na tvých hradbách, Jeruzaléme, jsem ustanovil strážce, po celý den a po celou noc ať nikdy nejsou zticha. Vy, kteří připomínáte Hospodina, nedopřávejte si klidu! Nedopřávejte mu klidu, dokud nepostaví Jeruzalém, dokud mu nevrátí v zemi chvalozpěv.“ (Izaiáš 62, 6-7) Od té doby, co mi Bůh vepsal do srdce tato svá slova, nechci už nikdy mlčet o Boží lásce a chci celým svým bytím „stát na jeruzalémských hradbách“, nedopřávat si klidu, dokud nebude postavený nebeský Jeruzalém... A když se mně dostalo milosti Ducha svatého, nemohu a nechci jinak, než být služebníkem Kristova evangelia ve světě.

V roce 2012 jsem předala vedení soukromé jazykové školy kolegyni a s požehnáním manžela a rodiny jsem odcestovala na čtvrt roku do Svaté země, abych se tam modlila za naši rodinu. Zázemí mi nabídli příbuzní v Jeruzalémě. Duchovní zázemí jsem našla necelou čtvrt hodinku cesty od přechodného domova, v klášteře sv. Kláry v západní části Jeruzaléma, jež stojí u rušné cesty vedoucí do Betléma. A také ve františkánském kostele sv. Petra ve staré části Tel Avivu – Jaffě. Kousek od něj dodnes stojí u moře dům Šimona koželuha, u kterého Petr bydlel. Ve farnosti sloužil léta

Fr. Peter Ashton OFM, který je původem Angličan. Tento vzácný františkánský kněz mi velmi pomohl modlitbou i radou v čase této mé soukromé mise ve Svaté zemi.

Poslední dobou většinou cestuji do Svaté země s malou skupinou poutníků. Na podzim roku 2016 jsme přišli znavení a hladoví do Betléma, kde jsme vstoupili do velké, ale téměř plné jídelny františkánského poutního domu, v němž se právě podával oběd. Náš milý menší bratr Antonín Klaret Dabrowski OFM na dotaz, že bychom si rádi koupili oběd, byl přijat slovy: „Co byste platil, Padre, vždyť jste přišel domů!“ Bratr Antonín je radostný františkán a rád si povídá s lidmi, tak se dal do řeči se skupinou poutníků u vedlejšího stolu. Zjistil, že jsou to františkánští terciáři z Chile i s jejich národní ministryní Catalinou Valenzuela. Řekl jim, že on má u stolu terciáře z Česka také s národní ministryní. Bratři a sestry začali tleskat a my dvě jsme šly k sobě, abychom se objaly. V tu dojemně radostnou chvíli mi bylo zase o něco lehčí břemeno ministrování, které pro mě není vůbec lehké, ale tam, v Betlémě, jsem si znovu uvědomila, že se nemusím obávat, vždyť koná stejně všechno Pán sám, jen potřebuje něčí ruce, nohy, ústa... A služba samotná? Vezme si kus pozemského, ale jen proto, aby dala ještě větší kus nebeského.

Sestra Encarnita del Pozo ze Španělska, když v roce 2014 předávala službu generální ministryně OFS, zanechala našemu řádu priority – v Assisi řekla, že nedostatek autentické konverze je jedním z nejzávažnějších problémů, se kterým jsme v našem řádu konfrontováni. Krátce předtím jsme dostali vánoční dárek od papeže Františka v podobě apoštolské exhortace Evangelii Gaudium, ve které nás vybízí, abychom přemýšleli o Duchu svatém, abychom se mu zcela oddali. Žádá nás, abychom se nebáli novosti, ale otvírali se novým Božím překvapením. Náš Otec František z Assisi nám dává napomenutí, abychom nade všechno toužili mít Ducha Páně a jeho svaté jednání (Řehole sv. Františka 10,8). Také jako on toužím především mít Ducha Páně a jeho svaté jednání a s tímto jeho poselstvím přicházím k bratřím a sestrám do Sekulárního františkánského řádu a na všechna místa, kam mě Pán zavolá.

Ve svém životě jsem zakusila, že Ježíš je skutečně ten, který nejen v době apoštolů, ale i dnes rozvazuje a osvobozuje, těší, obvazuje rány, hojí a uzdravuje, dává trvalou radost a pokoj. Je pro mne opravdový přítel tady a teď – Emanuel, živý Bůh.

Hana Brigita Reichsfeld OFS